

HISTORIE ROTTERDAMSE DEELGEMEENTEN

Deel 11

Nieuwe hoop

De klap kwam hard aan in 1995 en de teleurstelling groot in 1996. Toch gloort er in 1996 ook nieuwe hoop. Deelgemeentenvoorzitters en college spreken af dat een gezamenlijke werkgroep voorstellen moet ontwikkelen om het Rotterdamse bestuur te verbeteren. En ook de Stadsprovincie lijkt nog niet helemaal buiten beeld geraakt.

Nadat begin 1996 de staatssecretaris van Binnenlandse Zaken haar wetsvoorstellen tot instelling van de Stadsprovincie Rotterdam had ingetrokken was er in Rotterdam de behoefte ontstaan om zich te bezinnen op het functioneren van het Rotterdamse bestuur. Tijdens een overleg tussen de voorzitters van de deelgemeenteraden en een vertegenwoordiging van het college dat werd gehouden op 27 februari 1996 werd afgesproken dat er een gezamenlijke werkgroep zou worden ingesteld, die met voorstellen moest komen om dat Rotterdamse bestuur te verbeteren.

De werkgroep, later de Stuurgroep Verbetering Rotterdams Bestuur genoemd, bestond uit de wethouders J. van der Tak (voorzitter) en H.J. Simons, alsmede de deelraadsvoorzitters D. Klaassen (Prins Alexander) en J.J.A.M. Elemans (Hoogvliet).

Een belangrijke reden om deze werkgroep in te stellen was dat praktijk en bestelregels (Verordening op Deelgemeentebestel) inmiddels flink uit elkaar waren gegroeid. Een, bijna natuurlijke, uitgroei van het activiteitenpakket om de burgers in de deelgemeenten beter te kunnen bedienen had geen doorvertaling gekregen in de Vod. Men ging er van uit dat dit bij de gemeentevorming wel geregeld zou worden.

Daarnaast speelde een rol dat gelijktijdig de deelgemeentelijke betrokkenheid bij stedelijke projecten sterk groeide. De ontwikkeling van wijkveiligheidsplannen, het project Werk en zeker ook de gebiedsgerichte aanpak binnen het Grote Stedenbeleid (GSB) waren hiervan voorbeelden.

Ook in de wijze van besturen door de deelgemeenten zich in de voorbije jaren ontwikkelingen voorgedaan. Zoals een toenemende professionalisering van het deelgemeentelijk bestuur, en in het op ruime wijze gebruik maken van de mogelijkheid om burgers te laten participeren in beleidsprocessen op deelgemeentelijk niveau.

Naarmate de Stuurgroep vorderde in het inventariseren van de sterkten en zwakten van het deelgemeentenbestel, groeide de overtuiging dat een advies ten aanzien van de principiële ontwikkelingsrichting van het bestuursbestel binnen Rotterdam mogelijk en wenselijk was, ongeacht de uitkomsten van de door de instelling van een Adviescommissie door het Rijk weer oplaaierende discussies rond de stadsprovincie.

De Commissie Andriessen bracht eind oktober 1996 haar advies uit, waarin zij opnieuw de instelling van een Stadsprovincie Rotterdam aanbeval, zij het met een ongedeeld Rotterdam. De Tweede Kamer onderschreef dit advies, waarop in het voorjaar van 1997 de regering met een drietal wetsontwerpen kwam (Interimwet, Lex Specialis en Instellingswet). Deze waren in de ogen van het Rotterdamse gemeentebestuur echter onder de maat, en ook de Tweede Kamer was uiteindelijk niet voor deze wetsontwerpen, waarvan de behandeling dan ook eind 1997 gestaakt werd. Bij de formatie van het tweede 'paarse' kabinet werden er nadere afspraken gemaakt over de toekomst van de regio's, waarop minister Peper in december 1998 officieel de drie wetsontwerpen introk.